

Слоненятко Юпі

Наталія Грегуль

Слоненятко Юпі знає,
Що красивий хобот має,
Такий самий, як у мами:
Довгий, пружний і вертлявий.

Юпі ще малий — пустує,
Знай вовтузиться й тупцює,
Хоботом обмацав спину,
Теліпав ним безупину.

Гарна іграшка, цей хобот,
Наче власний біоробот,
Нащо Юпі хобот здався? —
Це малюк ще не дізнася.

Мацав ним траву і лавку
Ухопив за комір Славку,
Дмухав ним у вухо тишком:
Гучно й лоскотно так вийшло.

Хобот — це корисна штука:
Дістає не тільки вуха,
Гілку з дерева високу,
Ухопивши — гне нівроку.

Хоботом не тільки грати,
Можна навіть малювати,
Фарбувати пензлем аркуш
На мольберті наче автор.

Як набридне малювати,
Час почать веселі жарти:
В хобота води набрати,
І фонтаном раптом стати.

Бризок плескіт на всі боки,
Хто не втік — намокне трохи,

Бешкетує Юпі вміло,
Кажуть, в нього в дупці — шило.

Як калюжу десь побачить,
Зроду не мине, а втрапить,
Забруднитись, покачачись —
Оце діло, оце радість!

Юпі бруду не боїться,
У багнюці любить вмитись,
Його ніжній сірій шкірі
Процедури ці потрібні.

Він і справді не брудниться,
Шкіра в глині аж лосниться,
Любить слонення в калюжі
Намаститися в багнюці.

В дзеркалі нема потреби,
І так гарний, все як треба!
Сіра голова й два вуха
Юпі бавиться — не слуха.

Бачите, який він красень,
Чубчик навіть має справжній!
Цим пушком, поки маленький,
Вкрита голова легенько.

Юпі виросте, як тато,
Буде велетнем завзятим,
Ну а поки він дитина,
Гратись буде безупину.